

VADVIZEK SZERETETE

Szeretem a kis vadvizeket,
kákák és füveket ringató tavakat,
zsombékok vén lábát rengve paskolókat
és a forró vizű mezei tócsát.

Szeretem a vén, vizes árkokat,
s a topolyákat, hol a rák tanyáz;
réti talajvizet, mely tükörrel
tölti el az ember lábnyomát.

Esőben a szép cimbalomzenét:
midőn kis köpenyben ugrál száz buborék
az udvar zsibolygó vizében
és tapsikol, mielőtt elpattan.

S a görgő árt, amely a pusztá porán
átrohanva viszi a táj szemetét:
tört gallyat, rebegő levélkét,
szalmaszálat és döglött macskát;

Midőn zuhogva végja ki partjait
s farát csapkodva medre szegletéhez,
vágat előre izgatottan
a tó följazott keblére csobogva.

Szeretem a fákról a csepegést
s az elmúló felhők sötét nesztét,
amint morogva hömpölyögnek
tovább, a napfakította tájon...

Mire kijön a nap, nyers ragyogás
cuppogó íze, illata, fénye kavarg,
a jávorfák telt zöldje harsog
s gyémántokat potyogtat utadra...

Szeretem, ha arasznyit nő a fű
s már a megduzzadt tócsák meleg színén
jókedvűen himbálva hasát
új esőért brekeg a béka.

S szeretem, ha a villám visszakacsint
messzi hegyek olvadt kékjeiből,
de már utána nagy sokára
hangzik az elhaló dübörgés.

Jankovich Ferenc